

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. V.**, zastoupený JUDr. Dalilou Pelechovou, advokátkou se sídlem Tyršova 12, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 23. 3. 2012, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 67/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 1. 7. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 11. 7. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 11 A 67/2012 nejpozději do 30. 9. 2013. Svůj návrh odůvodnil navrhovatel tím, že řízení o žalobě bylo zahájeno dne 27. 4. 2012. Dne 10. 5. 2012 byl vyzván k uhrazení soudního poplatku, tuto povinnost obratem splnil. Dne 29. 6. 2012 byla zástupkyni navrhovatele zaslána replika žalované s tím, že soud již další vyjádření nevyžaduje. Od té doby až do dnešního dne soud neprovedl jediný úkon, a to ani případné vyžádání stanoviska navrhovatele k možné podjatosti soudu či případného souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání. Navrhovatel současně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

13. 3. 2013, č. j. Aprk 15/2013 – 36, v němž soud uvedl, že odkazy na pořadí vyřizovaných věcí nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak, než jako organizační problémy, které nemohou jít k tíži navrhovatele.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, tak, že pokud zástupkyně navrhovatele v návrhu na určení lhůty uvádí, že dosud soud nevyzval navrhovatele ke sdělení stanoviska k možné podjatosti soudu či případného souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání, považuje za nutné sdělit, že z obsahu spisu vyplývá, že zástupkyně tuto výzvu převzala dne 16. 5. 2012. Třebaže je věc po procesní stránce připravena k rozhodnutí (tj. žalovaná se ve věci vyjádřila a obě strany dostaly možnost vznést námitku podjatosti a vyjádřit se k tomu, zda souhlasí s rozhodováním bez nařízení jednání), soud se řídí zákonným pravidlem, podle kterého mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém k soudu došly. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepatří mezi věci, pro něž je v § 56 soudního řádu správního stanoven přednostní režim nebo pro něž lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon. Vzhledem k tomu, že v současné době v senátu 11 A jsou vyřizovány žaloby napadlé v roce 2010, předmětná žaloba není prozatím v pořadí k projednání, proto městský soud považuje návrh podaný v této věci za nedůvodný a navrhuje jeho zamítnutí.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že soudem shora popsany průběh procesních kroků se shoduje s procesními úkony provedenými městským soudem, tj. výzvou navrhovatel k zaplacení soudního poplatku ze dne 10. 5. 2012, což navrhovatel učinil dne 22. 5. 2012, a jeho poučením dle § 8 odst. 1, 2 a 5 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyžádáním správního spisu žalované a jejím vyjádřením k žalobě a jejím poučením a zasláním vyjádření žalované k žalobě navrhovatel dne 29. 6. 2012.

Nejvyšší správní soud po posouzení obsahu spisu městského soudu a jeho procesních úkonů konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku

určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení tak znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Podstatné je však rovněž to, že městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalované o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný.

Je skutečností, že soud již potřebné úkony k tomu, aby mohl ve věci rozhodnout, učinil; od posledního potřebného úkonu (ze dne 29. 6. 2012) již žádného úkonu třeba nebylo. Věc nyní čeká v pořadí, v jakém k městskému soudu napadla. Na tomto místě soud opakovaně zdůrazňuje, že vyhovění každému takovému návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele.

Pokud Nejvyšší správní soud určuje v takovýchto případech soudům lhůtu k provedení žádaného procesního úkonu, zvažuje, zda řízení jako celek netrvá excesivně dlouhou dobu; toto posouzení provádí soud vždy ve vztahu k přezkoumávané materii. Excesivní, uvedeným pravidlům se vymykající dobu, aniž by soud bez závažného důvodu o věci rozhodl, soud popsál ve své judikatuře (viz např. sp. zn. Aprk 30/2013). O takový případ se však v dané věci nejedná.

K odkazu navrhovatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. Aprk 15/2013 – 36, v němž soud určil lhůtu k rozhodnutí ve věci, je nutno uvést, že tento odkaz je nepatřičný, neboť se jedná ve srovnání s návrhem navrhovatele o věc skutkově zcela odlišnou. V uvedeném usnesení soud zdůraznil, že projednávanou věcí se zabýval v kontextu jejích dalších podstatných okolností spočívajících zejména v opakovaném rozhodování soudů o žádosti navrhovatele o udělení státního občanství podané již na konci roku 2004 (!); tím se zásadně liší od projednávané věci navrhovatele, které nepředcházelo žádné dřívější opakované rozhodování soudů mající za následek dlouholeté vyřizování žádosti o poskytnutí informací.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu